

тиди, като го намърихъ исподупченъ и прострѣнъ въ стаи́къ му, дохожда да го гледа докторъ, каза че е умрѣлъ и го погребохъ.

Нека ни бѣде дозволено сега да прикажемъ що е станъло подиръ погребваніето му, защото това серіозно интересува читателитѣ и съставя най важниѣтъ главѣ на тѣзи нашѣ прикаскѣ.

Тѣзи които придружихъ носилото на г. Н. Воитиди, дойдохъ съ него до въ гробищата, дѣто като сложихъ мъртвецътъ до гробътъ погребачътъ си приготвеше потребното за прихлупваніе, а поповетѣ испѣхъ послѣднитѣ молебствія.

Мъртвецътъ го снехъ въ ископанныйтъ ровъ, и тѣзи които послѣдувахъ погребеніето оставихъ съ жалость и дълбоко умиленіе жалостното онова мѣсто, отъ дѣто си тръгвахъ, като мѣтнѣхъ послѣденъ погледъ връзь гробныйтъ дъсченъ покрывъ.

Бѣше вече късно и всичко бѣше тихо въ гробищата; само погребачътъ си приготвеше да тегли прѣстътъ и да зарови мъртвецътъ въ ровътъ.

А той бѣ, както е обыкновенно у погребачитѣ, шіпнѣ и си приказваше въ себе си.

Бѣсъ да го търти, замръкнѣхмы, и азъ носѣтъ си не видѣхъ. Я виждь ты, я виждь ты какъвъ хубавъ *похлунакъ*, а че има пѣкъ и златы украшения.

И захванѣлъ бѣ да срива съ лопатътъ прѣстътъ.

Но тъкмо на онзи часъ дойде гробарътъ, този който бѣ ископалъ гробътъ и му казува.

— Е! какво е санкымъ това! Два цванца само да ми даджтъ. Тѣзи *уйдурмж*, ты сякашь че азъ не щъ разбирамъ. Само два цванца!

И запокыта въ очитѣ на погребача двѣтъ австрійскы сребърны монеты и тѣ ударихъ погребача силно въ лицето.